

מדינת ישראל
 משרד המשפטים
 תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08.1/218.4

מפקח על רישום מקרקעין
 בסמכות שופט בית משפט שלום
 לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

בפני כבוד המפקחת הבכירה על רישום מקרקעין
 אביטל שרייבר

מורס שמחה סמדה

תובעת

באמצעות ב"כ: עו"ד זפט מרים
 זיבוטינסקי 33, רמת גן
 טל': 0505628970 פקס: 036135999

נגד

כהן טום טובה

נתבעת

באמצעות ב"כ: עו"ד טליה דינה בננישתי
 מדרך מנחם בגין 7 ר"ג

פסק דין

עניינו של פסק דין זה הוא השאלה האם שינויים שביצעה הנתבעת ברכוש המשותף של הבית המשותף מהווים פגיעה ברכוש המשותף או שימוש ייחודי בו. והאם נעשו ללא קבלת הסכמת הרוב הדרוש של בעלי הדירות. באופן שמחייב את הנתבעת להשיב את המצב לקדמותו.

טענות הצדדים

1. הצדדים הם בעלי דירות בבית משותף הנמצא ברחוב הפלמ"ח 6 בגבעתיים, הידוע כגוש 6154 חלקה 596 (להלן: הבית המשותף).
2. לטענת התובעת, בתמצית, הנתבעת ביצעה שינויים ברכוש המשותף הכוללים הצבת מחסן פלסטיק בחצר הקדמית של הבית המשותף, ריצוף בטון על חלק מהשטח המשותף, הצבת ערימה של מרצפות בטון ברכוש המשותף, הצבת 4 מצלמות ברכוש המשותף, הקמת קיר בטון הכולל דלת פלדלת בחצר המשותפת באופן החוסם מעבר של בעלי דירות לשטח המשותף, ופתיחת פתח והתקנת דלת נוספת לדירת הנתבעת בקיר חדר המדרגות.
3. הנתבעת מצדה טענה כי התובעת היא היחידה שמתנגדת לשינויים האמורים, בעוד יתר בעלי הדירות אינם תומכים בהתנגדותה ועל כן לא הצטרפו כצד להליך, שהמחסן המוצב בחצר המשותפת הוא ארעי, ובעלי דירות נוספות הציבו מחסנים דומים, ואף קיים בית עץ בחצר המשותפת ששייך לאחת הדירות, לטענתה, השביל רוצף על חשבונה לטובת כלל בעלי הדירות והתביעה בעניין זה היא קנטרנית, לטענתה, הדלת היוצאת לחצר האחורית נבנתה במהלך שנת 1987, ויש לגביה זיקת שימוש מכח שנים, והדלת לחדר המדרגות נפתחה אף היא לפני כ- 30 שנים בהסכמת בעלי הדירות האחרים, ואף לגביה נרכשה זכות של זיקת הנאה. לטענתה, התובעת, שעברה לגור בבית המשותף לפני כ-15 שנים, כאשר הדלתות היו קיימות, לא העלתה כל טענה בענין ועל כן קיים גם שיהוי.

מדינת ישראל
משרד המשפטים
תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08.1/218.4

מפקח על רישום מקרקעין
בסמכות שופט בית משפט שלום
לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

4. מכתב התביעה עלה כי הסעדים מתייחסים ל-2 דלתות שפרצה התובעת, האחת נמצאת בחצר ומהווה כניסה נוספת לדירתה, והשנייה נמצאת בחדר המדרגות ומהווה כניסה ליחידת אירוח שהנתבעת משכירה. לטענת התובעת, הנתבעת לא התייחסה בכתב הגנתה לדלת שבחדר המדרגות, ועל כן התייחסותה לעניין במסגרת התצהיר, וכן הטענה שהדלת האמורה נפרצה לפני 30 שנה, מהווה הרחבת חזית אסורה. לטענת הנתבעת, הטענה לעניין הדלת האמורה נטענה בכתב ההגנה, אולם עקב טעות סופר לא צוין בכתב ההגנה שהטענה בעניין מתייחסת לסעיף 6 לכתב התביעה (העוסק בדלת בחדר המדרגות) אלא לסעיף 5 (העוסק בדלת שבחצר).

5. יצוין כי בהליך קודם שנוהל בין התובעת דן ותובעים נוספים לבין הנתבעת, ניתן ביום 8.10.13 תוקף של פסק דין להסכמות בעניינים שחלקם נדונים גם בהליך זה. פסק הדין האמור בוטל בפסק דין של בית המשפט השלום בתל אביב מיום 28.6.18, ובפסיקתא שנחתמה ביום 31.12.18 בעקבותיו, בעקבות הליך שנקטה התובעת בטענה להפרת פסק הדין שניתן בהסכמה, ולאחר שנמצא שהנתבעת אכן הפרה את פסק הדין. לאור ביטול פסק הדין, נאלצה התובעת לנקוט בהליך נוסף זה. אוסיף כבר כעת שאי עמידתה של הנתבעת בהוראות פסק הדין הקודם, באופן שהביא לביטולו, והצורך לנקוט כלפיה הליך נוסף, שחלקו הגדול עוסק באותם עניינים שנדונו בהליך הקודם, עומדים לחובתה של הנתבעת, ונוגדים את טענותיה על כך שמדובר בתביעה קנטרנית.

הסכמות הצדדים במסגרת ההליך

6. בדיון המקדמי שהתקיים ביום 18.11.19 הגיעו הצדדים להסכמה לעניין המצלמות, ההסכמה קיבלה תוקף של החלטה, ועל כן הסעד האמור קיבל מענה במסגרת זו. לאור זאת, ניתן גם תוקף של פסק דין להסכמת הצדדים האמורה.

דיון והכרעה

טענת השיהוי, זיקת הנאה, זכות התובעת להגיש תביעה ללא בעלי דירות אחרים

7. דין טענת השיהוי והטענה בדבר זיקת הנאה באשר לדלתות הנוספות שהתקינה הנתבעת הן בחצר והן בחדר המדרגות להידחות.

8. התקנת דלתות כאמור ברכוש המשותף מהווה פגיעה ברכוש המשותף במובן סעיף 2(א) לתקנון המצוי שבתוספת לחוק המקרקעין, תשכ"ט – 1969 (להלן: חוק המקרקעין). פגיעה כאמור טעונה הסכמה תחילה של האסיפה הכללית של בעלי הדירות. הטענה בכתב התביעה היא גם לעניין עצם השינוי שבוצע ברכוש המשותף, ועל כן אין רלוונטיות לטענה בדבר זיקת הנאה, שעניינה על פי סעיף 5 לחוק המקרקעין "שעבוד מקרקעין להנאה שאין עמו זכות להחזיק בהם", שכן מעבר לעצם השימוש שנעשה בדלתות האמורות על ידי הנתבעת, שלכל היותר הוא שיכול להיות בסיס לטענה בדבר זיקת הנאה, בוצעה על ידה פגיעה ברכוש המשותף, המהווה כשלעצמה עילת תביעה בהקשר זה.

9. יתר על כן, כבר נקבע בעבר בפסקי דין שנתנו על ידי מפקחים לרישום מקרקעין כי טענה לזיקת הנאה אינה רלוונטית בנוגע לשימוש שעושה בעל דירה ברכוש משותף בבית משותף. כאשר הטענה מתייחסת לזכות לשימוש ייחודי ברכוש משותף, הרי שהגדרת זיקת הנאה כעולה מסעיף 5 לחוק המקרקעין, תשכ"ט – 1969 (להלן – חוק המקרקעין) מתייחסת

מדינת ישראל
משרד המשפטים
תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08 4.218.1

מפקח על רישום מקרקעין
בסמכות שופט בית משפט שלום
לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

לזכות שאינה כוללת החזקה במקרקעין, ושימוש ייחודי מהווה למעשה החזקה (רי' לדוגמא תיק 479/16(מפקח ירושלים) **אשכנזי איתן & חדוה פרלמוטר** (10.10.19)[פורסם בנבו]). כאשר הטענה מתייחסת לשימוש סביר ברכוש המשותף, שאין בו שימוש ייחודי, הרי שמדובר בזכות הנגזרת מזכות הבעלות של בעל דירה ברכוש המשותף בדומה לזכויות יתר בעלי הדירות ברכוש המשותף, ועל כן לא ניתן לרכוש בה זיקת הנאה, וכן זכות מסוג זיקת הנאה אינה יכולה להיות כזו השוללת לגמרי את הזכות במקרקעין (רי' לדוגמא תיק 58/17(מפקח ירושלים) **שרה מוזס & אשר קליינשטרן** (22.1.18)[פורסם בנבו]).

10. באשר לטענת השיהוי, הרי שטענה זו נטענה לראשונה במסגרת סיכומי הנתבעת, ולא עלתה במסגרת כתב ההגנה מטעם הנתבעת, ומהווה הרחבת חזית אסורה. ממילא לתובעת לא נתנה הזדמנות להגיב לטענה זו. לפיכך טענת השיהוי נדחת. בהקשר זה אוסיף כי בכל הנוגע לקיר ולדלת שהתקינה הנתבעת בחצר האחורית, אשר יצרו לה זכות שימוש ייחודית בחלק מהחצר, הרי שגם אם היתה בנוגע לשימוש האמור הסכמה של יתר בעלי הדירות במהלך השנים, הרי שלכל היותר מדובר ברישיון חנינם לעשות שימוש במקרקעין הניתן לביטול **בכל עת** ועל כן טענת השיהוי אינה רלוונטית (רי' לענין זה ת"א 588/81(ת"א) 2816/03 **קונצ'יצי & שפלן** (3.4.06)[פורסם בנבו] להלן – **עניין קונצ'יצי**), אלא אם כן קיימות נסיבות חריגות המקנות הגנה למי שניתנה לו הרשות (רי' ע"א 32/77 הנ"ל; ע"א 7139/99 אלוני נ' ארד פ"ד נח(4), 27; ע"א 5136/91 קוגלמס נ' קוגלמס פ"ד מט(2) 419; ע"א 2836/90 אריה בצר נ' צילביץ נחמה פ"ד מו(5) 184; ע"א 588/81 ציזיק נ' הורוביץ פ"ד מ(1) 321; ע"א 515/76 לוי נ' ויימן פ"ד לא(2) 127; ע"מ 6343/12 **פלונית & פלונית** (פורסם בנבו)). נסיבות חריגות כאמור לא נטענו וממילא לא הוכחו. בנוסף, מכתב התביעה שהוגש בהליך הראשון, בשנת 2013, אשר פסק הדין שניתן בפשרה בעניינו בוטל, עולה כי הטענות האמורות נכללו בו (כתב התביעה צורף כנספח א לתצהיר התובעת), מכאן שגם עובדתית אין ממש בטענה.

11. באשר לטענת הנתבעת כי טענות התובעת הן "טענות אישיות" ולא נתמכות על ידי בעלי הדירות האחרים, הרי שאין בכך כדי להועיל לנתבעת, שכן זכותה של התובעת, כבעלת דירה, לדרוש הפסקת שימוש ייחודי ברכוש משותף או ביטול שינויים שנעשו בו. זאת משום שיש לה, כמו ליתר בעלי הדירות, זכויות ברכוש זה. הרלוונטיות של עמדת בעלי דירות אחרים היא בשאלה האם קיימת הסכמה של הרוב הנדרש בחוק לשימוש האמור או לשינויים האמורים. לעניין זה לא די בטענה שאינם צד להליך כדי להוכיח את הסכמתם, וארחיב בעניין בהמשך.

הרחבת חזית לענין הדלת בחדר המדרגות

12. אני מוצאת שאכן קיימת הרחבת חזית מצד הנתבעת לעניין הדלת שפתחה בחדר המדרגות. הנתבעת לא התייחסה לדלת זו במסגרת כתב ההגנה. הטענה שקיימת התייחסות אולם עקב טעות סופר לא צוין המספר הנכון של הסעיף בכתב התביעה אליו מתייחסת הטענה, היא טענה מאולצת, שכן שהנתבעת התייחסה בכתב ההגנה באופן מפורש ונפרד לסעיף 6 לכתב התביעה אשר עסק הן בשימוש בחדר, והן בדלת המובילה אליו, אך טענותיה בעניין סעיף זה נוגעות לשימוש בלבד ולא לדלת. לעומת זאת בהתייחסותה לדלת שפתחה בחצר, אליה מתייחס סעיף 5 לכתב התביעה, התייחסה לדלת שנפרצה בחצר האחורית בלבד, אשר מהווה דלת נוספת לדירה שלה, ולא התייחסה כלל לעוד דלת (שלישית) שנפרצה בחדר המדרגות. עניין זה התחדד גם במסגרת החקירה הנגדית הנתבעת, שעה שנשאלה היכן

מדינת ישראל
משרד המשפטים
תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08.1/218.4

מפקח על רישום מקרקעין
בסמכות שופט בית משפט שלום
לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

התייחסה לנושא בכתב ההגנה, והשיבה שהתייחסה לכך בתצהיר (ר' עמ' 11 לפרוטוקול הדיון מיום 24.11.20 שורות 43-34).

13. לפיכך דין טענת התובעת בעניין זה להתקבל. הנתבעת היתה מנועה מלהעלות טענות נוספות במסגרת התצהיר בעניין הדלת האמורה בחדר המדרגות, שעה שלא כללה בכתב ההגנה כל התייחסות לדלת זו. בהתאם לכך, ודאי שהנתבעת היתה מנועה לטעון לראשונה, במסגרת תצהירה, שאותה דלת בחדר המדרגות נפתחה לפני למעלה מ-30 שנים תוך הסכמה (בעל פה) של כלל בעלי הדירות (סעיף 31 לתצהיר הנתבעת).

14. למעלה מהעניין אוסיף כי גם במסגרת החקירה הנגדית התקשתה הנתבעת להסביר את ההסכמה הנטענת של השכנים לפתיחת הדלת בחדר המדרגות, ומדבריה עלה שסברה שדי בכך שהשכנים לא הביעו התנגדות, ובכך שלמרות שפקחי העירייה הגיעו לבדוק את עניין הדלת, העירייה לא דרשה את ביטולה. בנוסף, בחקירתה טענה הנתבעת לראשונה כי היו שכנים שהסכימו לפתיחת הדלת האמורה, אולם דברים אלו לא באו לידי ביטוי בתצהירה ולא צורפה כל אסמכתא לתמיכה בהם (עמוד 12 לפרוטוקול הדיון מיום 24.11.20 שורות 23-26, 29-39). ככל שאכן היו הסכמות כאמור, היה מקום שהנתבעת תציין זאת במפורש בתצהירה ואף תעיד שכנים שהסכימו לכך כטענתה, אולם הדבר לא נעשה. כפי שנקבע בפסיקה, בעל דין הנמנע מלהביא ראיה שהיא לטובתו, ובהישג ידו ללא הסבר סביר – ניתן להסיק שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו (ר' לדוגמא ע"א 55/89 קופל) **נהיגה עצמית בע"מ & טלקאר חברה בע"מ**, מ"ד (4)59). בנסיבות אלו, גם אלמלא היתה הרחבת חזית, היה מקום לדחות את הטענה לגופה, שכן הנתבעת לא הצליחה לסתור את טענת התובעת שהדלת האמורה נפרצה ללא הסכמת בעלי הדירות האחרים. פריצת דלת נוספת לדירה בחדר מדרגות מהווה פגיעה ברכוש המשותף במובנה בסעיף 2(א) לתקנון המצוי שבתוספת הראשונה לחוק המקרקעין, הזורשת הסכמה של רוב בעלי הדירות.

15. לאור האמור, דין טענת התובעת לעניין הרחבת חזית להתקבל, ועל כן דין הסעד בנוגע לדלת זו להתקבל. לפיכך על הנתבעת להשיב את המצב לקדמותו באופן שתסיר את דלת הכניסה הנוספת שפתחה בחדר המדרגות, ותבנה את קיר חדר המדרגות בפתח שנפער, מחומרים תואמים לקיר הקיים בחדר המדרגות, באופן שהקיר שיווצר לאחר ביטול הדלת האמורה יהיה קיר אחיד, התואם את המשך הקיר המשותף בחדר המדרגות הקיים היום. על הנתבעת לבצע האמור בתוך 60 יום.

האם הצבת מחסן מפלסטיק מהווה שימוש סביר ברכוש המשותף?

16. הנתבעת לא הכחישה שהציבה מחסן פלסטיק ברכוש המשותף. לטענתה, גם בעלי דירות אחרים הציבו מחסנים מסוג זה. הנתבעת צירפה לתצהירה תמונות במסגרת נספח ג לתצהיר, האחת מתייחסת לבית עץ, ולגבי האחרת – לא מובן האם מדובר במחסן הנתבעת עצמה או במחסן אחר. בחקירתה הנגדית של התובעת, כאשר נשאלה על עניינים אלו, אכן הודתה שקיים בית עץ, המשמש למשחק עבור ילדים ופתוח לכולם, והכחישה את הטענה שקיים מחסן נוסף לשימוש בעלי דירות אחרים (עמוד 2 לפרוטוקול הדיון מיום 24.11.20 שורות 30-49, עמ' 3 שורות 11-1). לתובעת לא הוצגה התמונה הנוספת שצורפה לתצהיר הנתבעת בטענה לקיומו של מחסן נוסף, ועל כן לא ניתן לקבוע על בסיס אותה תמונה בלבד, שבעלי דירות נוספים הציבו מחסנים ברכוש המשותף.

מדינת ישראל
משרד המשפטים
תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08.1/218.4

מפקח על רישום מקרקעין
בסמכות שופט בית משפט שלום
לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

17. באשר לבית העץ, לא נסתרה טענת התובעת כי הוא פתוח לכולם, ועל כן אין דינו כדין מחסן בו משתמשת הנתבעת שימוש ייחודי.

18. באשר לטענה שקיימים מחסנים נוספים, הנתבעת לא הוכיחה טענה זו, ומטענותיה עולה כאמור לעיל כי לכל היותר קיים מחסן אחד נוסף, ולא עולה מטענותיה שמדובר במחסן המשמש את התובעת. גם אם קיים מחסן אחד נוסף ברכוש המשותף, אין בכך כדי להוכיח נוהג באשר להצבת מחסנים ברכוש המשותף בבית המשותף, הכולל 6 דירות, ולכל היותר הדבר מקים זכות לבעלי הדירות לדרוש גם ממי שהציב את המחסן הנוסף, לסלק אותו.

19. מכיוון שטענת התובעת שמדובר במחסן המוצב ברכוש המשותף ומשמש באופן ייחודי את הנתבעת לא נסתרה, הרי שקיימת זכות לתובעת לבקש הפסקת השימוש הייחודי במחסן, ובשטח עליו הוא מוצב בעל עת (ר' עניין קונצ'יניצקי לעיל), וכן קיימת לה זכות לבקש סעד לעניין סילוק המחסן מהרכוש המשותף, שכן מדובר בפגיעה ברכוש המשותף, שאינה מהווה שימוש סביר בו. על פי הפסיקה, אין מניעה כי יעשה שימוש סביר ברכוש המשותף, בהתאם לתנאי הזמן והמקום, כל עוד לא נמנע שימוש דומה מיתר בעלי הדירות (ר' לעניין זה ע"א 549/73 וינטרס נ' זמורה, כ"ח (1), 645 (להלן: ענין וינטרס)). הצבת מחסן מפלסטיק ברכוש המשותף, שעה שלא הוכח כי בבית המשותף נהוג להציב מחסנים כאמור ברכוש המשותף, אינה תואמת את תנאי הזמן והמקום. הטענה שמדובר במחסן ארעי מפלסטיק המשמש את הנתבעת לאחסון חפציה האישיים אין בה כדי להועיל לנתבעת, שעה שהמחסן מוצב באופן קבוע ברכוש המשותף, ובאשר לטענה שאינו מפריע, די בכך שהתובעת אינה מעוניינת בהצבתו שם, שעה שגם לה זכות ברכוש המשותף עליו מוצב המחסן כבעלת דירה בבית המשותף. על כן אני קובעת שעל הנתבעת לסלק את המחסן מהרכוש המשותף בתוך 30 יום ולהשיב את המצב לקדמותו.

מה דינו של השביל שנבנה מטעם הנתבעת והמרצפות שהניחה ברכוש המשותף?

20. לטענת הנתבעת, רצפה את השביל על חשבונה באופן שמיטיב עם הבית המשותף, לעומת המצב הקודם. התובעת צירפה לתצהירה כנספח ט' תמונות של השביל המרוצף, הכוללות גם תמונות של מרצפות שהונחו בחצר. לטענת התובעת, הנתבעת אינה רשאית להחליט על דעת עצמה כיצד תיראה חצר הבית המשותף, ולהחליט על ריצוף שביל ללא הסכמת יתר בעלי הדירות.

21. בעניין השביל, ועל בסיס התמונות שצורפו לתצהיר התובעת, לא שוכנעתי כי ריצוף השביל כשלעצמו מהווה פגיעה ברכוש המשותף, לעומת המצב שקדם לריצופו של השביל. יחד עם זאת, צודקת התובעת כי הנתבעת לא היתה רשאית להחליט על דעת עצמה כיצד ייראה השביל הנמצא על הרכוש המשותף.

22. לפיכך, וכדי שלא לפגוע בזכויות יתר בעלי הדירות, שאינם צד להליך זה, באשר למראה השביל, אני קובעת כי ככל שתקבל החלטה של רוב בעלי הדירות בנוגע למראה השביל, אשר כתוצאה ממנה יהיה צורך בפירוק הריצוף שבצעה הנתבעת, יהא על הנתבעת לפעול בתוך 30 יום מיום קבלת דרישה על בסיס החלטה כאמור לפירוק הריצוף ולהשבת השביל למצבו המקורי.

מדינת ישראל
 משרד המשפטים
 תל אביב, יפו

מס' תיק 9/08 4.218.1

מפקח על רישום מקרקעין
 בסמכות שופט בית משפט שלום
 לפי סעיף 63 לחוק המקרקעין

23. באשר למרצפות שהונחו ברכוש המשותף, הרי ש"אחסון" מרצפות כאמור ברכוש המשותף אינו מהווה שימוש סביר בו (ר' עניין וינטרס לעיל), ועל כן אני קובעת שעל הנתבעת לפנות את המרצפות האמורות בתוך 30 יום.

בניית קיר בטון בחצר המשותפת, הכולל דלת

24. מסיכומי הנתבעת עולה כי זנחה טענותיה לעניין קיר הבטון והדלת האמורה, למעט טענות כלליות בדבר שיהוי וזיקת הנאה אשר נדחו לעיל.

25. מכל מקום, דין טענותיה הכלליות של הנתבעת כפי שעלו קודם לכן בדבר הסכמת שכנים להידחות, הן משום שלא הביאה כל ראיה להוכחת הסכמה כאמור, והן משום היות השימוש האמור שימוש ייחודי ברכוש המשותף, אשר ניתן לבטלו בכל עת, כאמור לעיל (ר' לעניין זה עש"א 19110-02-16 (מחוזי חיפה) עדני & ואקנין ואם (23.5.16)[פורסם בנבו] וכן הפסיקה שאוזכרה לעיל).

26. לאור האמור, על הנתבעת לפרק את קיר הבטון ואת הדלת המותקנת בו בחצר הבית המשותף וזאת בתוך 45 יום.

סיום

27. מהאמור לעיל עולה כי התביעה מתקבלת כמעט במלואה. על הנתבעת להחזיר את המצב לקדמותו הן בנוגע לדלת שפרצה מחדר המדרגות (בתוך 60 יום), הן בנוגע לסילוק המחסן (בתוך 30 יום), הן בנוגע לפירוק השביל (ככל שתתקבל החלטה בעניין על ידי רוב בעלי הדירות – בתוך 30 יום ממתן הודעה על כך) וסילוק המרצפות (בתוך 30 יום), והן בנוגע להסרת קיר הבטון הכולל דלת לחצר (בתוך 45 יום).

28. לאור האמור, על הנתבעת לשלם לתובעת הוצאות ההליך בסך של 7,000 ₪, בהתחשב בין היתר בכך שהתובעת נאלצה לנהל הליך נוסף עד תומו, בשל ביטול פסק דין קודם. הסך האמור ישולם בתוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין.

ניתן היום, 14 יולי 2021, ה' אב תשפ"א, בהיעדר הצדדים.

אביטל שרייבר
 מפקחת בכירה על רישום מקרקעין
 ירושלים